Quelle: https://manuscripta.at/?ID=946
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

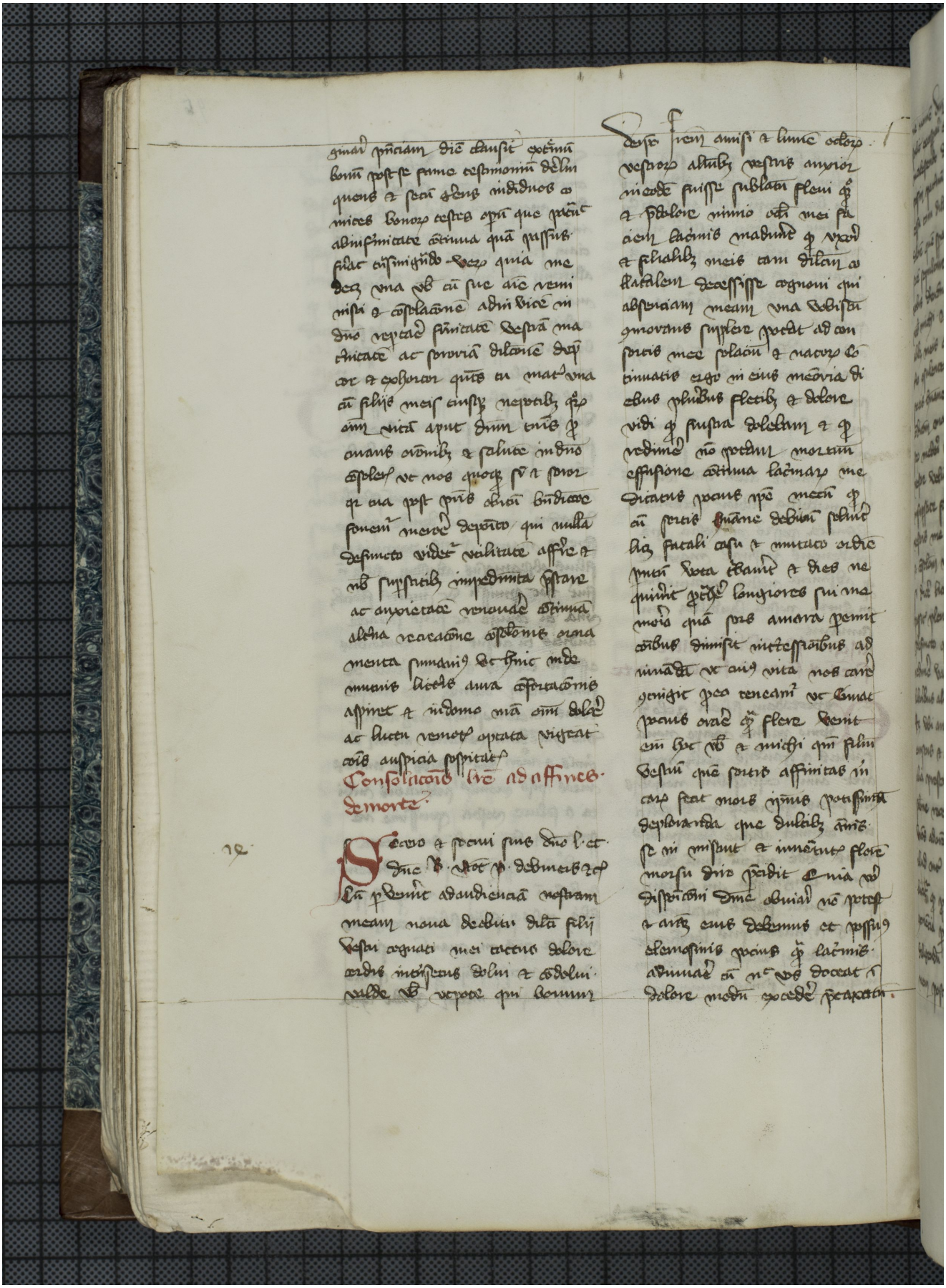

Consolatorio sive ad affines de morte.

Secundo et primi sunt duo l. et
dic ⁊ dot ⁊ debuerat ⁊c
sed potuerat adaudiencia nostram
meam nona debuit dilta filij
vestri coniugati mei tactus dolore
cordis intrinsecus dolui et condolui
valde vt verpore qui hominum
desiderium amisi et hunc colorem
vespere altitudinis vestris auxiliis
in corde fuisse sublatum flemi ⁊
et dolore nimio oculi mei fu
erunt lacrimis madefacti ⁊ vsque
et filiabus oculis tam dilecti ac
charissimi decessisse cognoui qui
absentiam meam vna debitu
gmoerens supplere poterat ad con
sortis mee solacium et naturo ⁊c
tinuatis ergo in eius memoria di
ebus plurimis fletibus et dolore
vidi ⁊ frustra doluimus et ⁊
redimere non potuimus mortem
effusione optima lacrimarum me
dicatus pauis pro mecum ⁊
cum sorte huiusmodi debitum solui
lig fatali casu et communi ordine
quem hora claudit et dies ne
quidem potest longiores sui una
moris quia sors amara premit
omnibus dimisit interpretibus ad
minuendi vt aiunt vita nos cum
genitis pro tenemur vt quia
pauis orare ⁊ flere debent
cum hoc nos et michi qui filium
desiderium pro sorte affinitas in
carne fecit mors ipsius pro summa
deplorandum que dulcibus amis
se in mispunt et innocuus flore
morsu diro perdit et nia ad
disperiori Dmo obuiat non potest
et antes eius debemus et possumus
elemosinis pauis ⁊ lacrimis
adiuuare cum nos docuit ⁊
dolore modum excedere sapientia.